

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Má dcero, ...já jsem z lásky k tobě
sestoupil z nebe, pro tebe jsem žil,
pro tebe jsem zemřel a pro tebe
jsem stvořil nebe.

(Den. 853)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2018
13. ROČNÍK

4

Drazí přátelé,

v tomto čísle se chceme zamyslet nad krásou. Slovo „krása“ se objevuje v mnoha podobách a mnoha kontextech. Někdy my sami říkáme, že je něco krásné, a někdy nám někdo říká, že je něco krásné. Názorů na krásu je tolik, že se v tom můžeme ztratit. Někteří tvrdí, že je to individuální věc, co kdo považuje za krásné. Jiní tvrdí, že existuje objektivní krása a vnímání této krásy je pro život velmi důležité.

Oscar Wilde prý napsal: „Krása má tolik významů, jako člověk má nálad.“ Jenže i rozličné nálady jsou přece spojené s člověkem, který je prožívá. Věřící člověk vnímá, že opravdová krása je spojená s Bohem – pravdou a dobrem. A také, že k Bohu vede. Také o Vánocích si připomínáme vtělení této Boží krásy. Znova a znova je to pro nás radostné ujištění: jsme především krásní tím, že nás Bůh stvořil a přijal lidské tělo. Abychom v sobě tuto Boží krásu uchovali, je potřeba, abychom si byli této krásy v nás vědomi.

Přejeme Vám požehnané a krásné Vánoce.

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Petr Váňa: Mariánský sloup	3
P. Jaroslav Brož: Nejkrásnější z lidských synů	4
P. Miloslav Fiala: Pravý cit krásy	6
P. Wojciech Zubkowicz SAC: Strašně krásné	8
Pouť ke sv. Faustyně	11
Zázrak v Kujbyševě	12
P. Jan Plodr a P. Ladislav Kunc: Modlit se za vlast	15
Rozhovor s o. S. Peklanským SAC	16
Zdeněk Hron: České Vánoce	20
Adam Danek: Petr Gynt	22
Poslání a spiritualita sv. Faustyny	24
Korunka / Radio Proglas	27
Budete mými svědky: Otec Dolindo / 3	28
Na apoštolských cestách: Betlém poselství o Božím milosrdenství	32
Korunka na cestu	36
Pavel Kroupa: Slavkovice, Boží milosrdenství	17
Almanach Slavkovice 2008–2018 Pozvánka: Lectio divina	17
Nakladatelství Paulínky	38
Informace / Bohoslužby ve Slavkovicích ..	39

*„Duše má velebí Pána
a můj duch jásá v Bohu,
mém spasiteli, že se sklonil
ke své služebnici v jejím ponížení.“*

Evangelium
podle sv. Lukáše 1, 46-48

100. VÝROČÍ STRŽENÍ MARIÁNSKÉHO SLOUPU V PRAZE, 3. 11. 1918

Je to fascinující pracovat pro tak životný příběh, jako je obnova Mariánského sloupu. V dnešní době, která je informacemi zahlcena, je velké umění zviditelnit důležité věci, události nebo představy. Vidím, že jsou dvě úplně protikladné cesty. Některé věci a události jsou bezcenné a za obrovské hromady peněz se jim pozornost kupuje. Některé věci a události jsou naopak milé a důležité mnoha lidem, že ač nemají koupenou žádnou reklamu, vypráví se o nich.

Jedním z příběhů, který žije v mnoha srdcích lidí, ptají se na něj, nezapomínají, přemýšlí o něm, podporují jej a modlí se za jeho uskutečnění, je návrat sochy Panny Marie Immaculaty na Staroměstské náměstí v Praze. Jsem rád, že mohu být s přáteli, ostatními kameníky a sochaři jeho součástí. Těším se, kam příští rok tohoto příběhu dojde.

Akademický sochař Petr Váňa
10. prosince 2018

NEJKRÁSNEJŠÍ Z LIDSKÝCH SYNŮ

■ P. JAROSLAV BROŽ

Zdá se, že Bible je k uvažování o kráse poněkud skeptická. Zkušenost od samého počátku lidského rodu totiž ukazuje, že krása může být svůdná. Je pravda, že Bůh stvořil svět nejen dobrý, ale i krásný. V hebrejském výrazu pro „dobro“, který zaznívá na první stránce jako refrén: „Bůh viděl, co učinil, a bylo to dobré“, jazykovědci čtou také význam „krása“. Co Bůh stvořil jako dobré, je současně krásné. A jestliže při pohledu na stvořeného člověka Bůh prohlásí, že je „velmi dobrý“, znamená to, že je také velmi krásný. Svou krásou převyšuje všechno ostatní, co ve světě existuje.

V čem ale spočívá krása člověka? Je to soulad tělesných proporcí, které odrážejí dokonalé geometrické tvary nebo ideální matematické poměry čísel? I takový pohled na krásu se občas v Bibli najde. Tak například žalmista prosí: „Naše dcery ať jsou jako sloupy vytesané podle chrámového vzoru“ (Ž 144,12). Jindy krása lidského těla odráží krásu ostatní přírody. Šalomounova Píseň písní je vynikajícím příkladem toho, jak lze láskyplně a s respektem k intimitě těla obdivovat lásku milovaného nebo milované. Oči pod závojem nevěsty se podobají holubicím, vlasy jsou jako stáda koz sbíhající z gileádských svahů, tváře připomínají rozpuklé granátové jablko. Ženichovy kadeře zase nesou podobu trsů palmových plodů, rty jsou jako lilie a mohutné nohy jako sloupy z bílého mramoru. Ale tato vnější, okem pozorovatelná krása může být svůdná a bránit tomu, k čemu má sloužit. Místo aby se stala bránou k nazírání hlubší krásy, kterou spatří jen srdce toužící po láskyplném darování se druhému, působí jako kámen, o který člověk klopýtne a už nemůže dál.

To se stalo už v ráji, kdy Eva pod zlovolným vedením pokušitele viděla rajský strom a jeho

ovoce jako „dobré k jídlu a lákavé pro oči“ (Gn 3,6). Místo vděčnosti Stvořiteli za jeho dary dá v srdci průchod chamtivosti a požívačnosti. A to je hrob skutečné krásy. Od té chvíle člověk přestal vidět svou krásu, v níž září jeho podobnost s Bohem, a vidí jen svou nahotu, totiž ubohost, bídu a neschopnost. Vidí ji na sobě i na svém partnerovi. Lidé si kvůli hříchu přestali být snadnou cestou k poznávání krásy a velikosti Boží a jsou si spíš překážkou. A tak je tomu i se stvořeným světem. Krása tvorů zůstává, protože Bůh je svému dílu věrný. Ale pro člověka se stává víc důvodem k pokušení než k Božímu obdivu a chvále. Člověk si krásné věci zbožšťuje. Proto Kniha Moudrosti varuje: „Oheň, vítr nebo rychlý mrak, hvězdný kruh, dravé vodstvo nebo nebeská světla považovali za světovládné bohy. Jestliže uneseni jejich krásou je pokládali za bohy, tím spíše měli poznat, oč lepší je jejich Pán, neboť on, té krásy Prapůvodce, vše stvořil“ (Mdr 13,2–3).

Aby člověk dospěl k oné původní lehkosti, s níž viděl krásu Tvůrce, potřebuje se vydat na namáhavou cestu očišťování. Skutečná krása je nyní v těch, kdo usilují o čisté srdce. Takovým Ježíš slibuje, že „budou vidět Boha“

(Mt 5,8). V Bibli je krásné to, co je v určitých okolnostech vhodné, co respektuje Boží řád. Tak například jsou krásné šedé vlasy starého člověka, protože k němu patří. Krásné jsou projevy ctnosti u ženy nebo správná slova vyřčená v pravý čas na pravém místě. Podle Písma svatého je něco líbezného tehdy, když zapadá do celistvosti stvořeného světa, a tak zrcadlí Boží spravedlnost. Cesta spravedlnosti je pěkná proto, že je schůdná: „Stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno“ (Ž 23,3). A tak není na prvním místě krásná nějaká oddělená věc nebo osoba, ale krásné je to, co člověk dělá nebo co zakouší.

V zamyšlení o biblické krásě nelze vynechat to nejpodstatnější. Slova 45. žalmu prorocky vzhlíží k mesiášskému králi, kterého opěvují jako „nejkrásnějšího z lidských synů“. Ano, Ježíš je krásný, přitažlivý. Kdy a kde nejvíc? Je to paradox spásy, když on sám v Janově evangeliu před pašijemi prohlašuje: „Až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě“ (J 12,32). Ukřižovaný, který podle Izaiášova proroctví nemá podoby ani vzhledu ani krásy, je nejvíc přitažlivý, nesmírně atraktivní. To proto, že je plně zasazen do Božího plánu, že přijímá svou cestu, své poslání – v poslušnosti až k smrti na kříži (srov. Flp 2,8).

Tuto jeho krásu s ním sdílí také jeho Matka, krásná jako Neposkvrněná a zářící odleskem krásy svého Syna na Kalvárii. Krásně o ní zpívá jedna mariánská preface: „Byla krásná, když stála pod křížem, oděná nACHEM jeho krve, jako tichá ovečka, trpěla spolu s nejtíšším Beránkem a stala se Matkou nás všech.“ Kéž jsme krásnými dětmi takové krásné Matky!

PRAVÝ CIT KRÁSY

■ P. MILOSLAV FIALA OPraem.

Zkušenost s krásou máme asi všichni: na jaře rozkvetou stromy, růže začínou hýřit barvami a zeleň zahrad a parků je známkou nového života. Nejen katedrály, ale i jiné památné budovy přitahují díky uměleckému ztvárnění zraky kolemjdoucích. Podobně působí na vnímavého posluchače a diváka krásná hudba, obraz nebo socha. Spisovatel Dostojevskij se přiznal, že při návštěvě drážďanské galerie před obrazem Rafaelovy Sixtinské Madony prostál v nábožném obdivu a dojetí celé hodiny, a do zápisků z cest poznamenal: „Jaká krásna, nevinnost a smutek se zračí v této božské tváři, kolik pokory a utrpení jí vyzařuje z očí!“ Božskou inspiraci pozoroval i v chrámu sv. Marka v Benátkách a v tamních palácích, aby později prohlásil, že „krásna spasí svět“. Krásna mluví jasnou řečí, nemusí se nijak ospravedlňovat, není pouze atrakcí pro turisty, ale má se nás dotknout, potěšit, ale i proměnit: svou harmonií pozvedá náš duchovní zrak vzhůru, k Otci světél, k dárci vši pravdy a všeho dobra, k Bohu. Jak napsala filozofka Simone Weilová, krásné je to, po čem člověk

„POZDĚ JSEM SI TĚ ZAMILOVAL,
KRÁSO TAK STAROBYLÁ I TAK NOVÁ.

POZDĚ JSEM SI TĚ ZAMILOVAL.

A POHLEĐ: TYS BYL UVNITŘ

A JÁ VENKU A HLEDAL JSEM TĚ TAM
A NAPADAL JSEM, JÁ HROZNÝ ČLOVĚK,

TO KRÁSNÉ, CO JSI STVOŘIL.

TYS BYL SE MNOU, A JÁ JSEM
S TEBOU NEBYL. TA KRÁSNÁ STVOŘENÍ

MĚ DRŽELA DALEKO OD TEBE,

A PŘITOM, KDYBY NEBYLA V TOBĚ,

NEBYLA BY VŮBEC...”

(SV. AUGUSTIN)

touží, aniž by to chtěl pozřít. „Ve všem, co v nás probouzí pravý cit krásy, je opravdu **přítomen Bůh**. Jde zároveň o určitý druh Božího vtělení do světa, jehož znamením je krása.“ Proto křesťané všech dob dobře věděli, že k pravé oslavě Boha patří umělecká výzdoba nejen chrámů, ale i jejich příbytků; i když se vše vyvíjí a formy uměleckého vyjádření se mění od románských tvarů přes gotiku, renesanci, baroko až k dnešnímu pojetí, přesto požadavek na krásu, pravdivost a dobro zůstává jako trvalé svědectví skutečnosti, že Bůh se takto neustále ve světě nepřímo zjevuje.

Jsmo doslova obklopeni krásou v jejich různých podobách a variacích jako symbolem nadzemské Boží krásy. Podobně to vnímal i žalmista, takže vroucně prosil: „Bože mstiteli, Hospodine, zaskvěj se!“ Bytostně toužil zahlédnout aspoň část Boží krásy, aby ji viděli a zaradovali se i druzí: „Pojďte, zaplesejme Hospodinu, oslavujme hlaholem skálu své spásy.“ (Ž 94 a 95) Podobné výzvy k radosti nad Boží dobrotou a láskou čteme i v novozákonních řeckých a latinských

hymnech opěvujících trojjednost Božských osob a jejich nepopsatelnou krásu. Církevní otec a biskup Augustin mluví ve Vyznáních o Bohu plném krásy: „Pozdě jsem si tě zamiloval, krásu tak starobylá i tak nová... Ta krásná stvoření mě držela daleko od tebe, a přitom, kdyby nebyla v tobě, nebyla by vůbec.“ Jde o pokorné vyjádření konvertity, který přiznává svůj omyl, když se nechal obloudit pouze pozemskou krásou, a teprve později prohlédl. A náš dnešní svět? Nevidí, protože nechce vidět např. překrásná díla středověkých mistrů s jejich kulturou nejvyššího stupně, kterou chápali jako službu stvořitelské ruce Boží. Odmítá myšlenku, že vesmír i svět jsou výtvozem Stvořitele, a prohlašuje, že vše je „přírodou“, tedy něčím, co vznikalo přirozeně, samo od sebe, jaksí automaticky. Takže značná část lidstva odmítá sloužit v poslušnosti Bohu, neboť „tvůrcem všeho“ se prý stal člověk sám. Ovšem stále platí, že „krása spasí svět“, neboť je v přímém vztahu s Boží pravdou a absolutním dobrem, a pouze tím naplňuje svůj spasitelný cíl.

Foto: Lukáš Poplštein

STRAŠNĚ KRÁSNĚ

Asi většině z nás se to stalo aspoň jednou za život. Obraz, socha, kniha, film, architektura. Ostatní říkali, že je to umění, proto jsme čekali, že i nám v srdci „něco zahraje“. A ono nic. Mohlo to být také jinak. Něco se v nás ozvalo, ale buď nás to rozladilo (iritovalo, našťvalo), nebo to v nás vzbudilo otázky a pochybnosti. Přemýšleli jsme: „Co tím chtěl autor říct?“ a snažili jsme se uvidět krásu a najít v tom smysl s obavou, zda nejsme nějak vadní a třeba na rozdíl od ostatních krásu nevnímáme a „necítíme umění“.

KRÁSA A UMĚNÍ

Můžeme najít stovky definic toho, co je krása a co je umění. Většinou se zdůrazňuje, že je to velmi subjektivní věc a také že záleží na mnoha faktorech (kultura, morálka, náboženství, citlivost doby i jednotlivce apod.). První, poněkud intuitivní odpověď, vykresluje vztah mezi uměním a krásou tak, že umění prezentuje jako „nádobu“, která je nosičem krásy.

Co je ale krása? Je to jen estetický pojem? Individuální zážitek? Odkud pramení? V roce 2003 ThDr. Bogdan Pelc napsal pro „Teologické texty“ článek „Vnímání krásy je argumentem pro Boží existenci“. Probírá biblické texty o kráse a říká: „Zdá se, že inspirovaní autoři mají společnou intuici, že uspořádání a krása světa pomáhá člověku odhalit Boží existenci skrze pozo-

rování jeho stop, které zanechal ve stvoření.“ A pokračuje: „Určitě velmi přínosné pro uvažování o kráse jako o cestě vedoucí k Bohu jsou myšlenky Jana Pavla II. vyjádřené v jeho Listu umělcům. Pro zesnulého papeže — stejně jako pro autory biblických knih — je samozřejmé, že krása pochází od Boha a člověk ji odhaluje a ve svých dílech napodobuje, přičemž zvláštní úloha spočívá v působení umělců. Hned na počátku Listu umělcům čteme: „Nikdo nemůže lépe než Vy, umělci, geniální tvůrci krásy, zachytit něco z patosu, s nímž se Bůh na úsvitu stvoření zahleděl na dílo svých rukou. Záchvěv onoho pocitu se nesčetněkrát odrazil v pohledu, kterým jste stejně jako umělci všech dob, očarování úžasem nad tajemnou mocí zvuků a slov, barev a forem, obdivovali dílo své inspirace a pociťovali v něm něco jako ozvěnu onoho tajemství stvoření, k němuž vás chtěl Bůh, jediný Stvořitel všech věcí, určitým způsobem přidružit“ (LU 1). Co je dobré, je krásné, a proto i Bůh, když zjistil, že to, co stvořil, je dobré, viděl — podle názoru Jana Pavla II. — že je to krásné (srov. LU 3). Zajímavé je, že člověk hledá pochopení sebe samého skrze náboženství, ale i skrze umění. Svatý otec zastává proto názor, že umění — opravdové umění inspirované krásou a podstatnými otázkami lidstva — se může stát „mostem vedoucím k náboženské zkušenosti“ (LU 10). Krása přírody je připomínkou tajemství vzniku světa, tajemství a posvátnosti lidského života a divů vesmíru. V závěru Listu umělcům je napsáno: „Krása je znamením tajemství a připomínkou transcendence. Právě proto nemůže krása stvořených věcí přinést uspokojení a vzbuzuje onu tajuplnou tesknotu po Bohu“ (LU 16). Jevy jako západ slunce na mořském břehu, měsíc za úplňku, hvězdy na nebi apod. nemají

význam pro to, aby se člověk najedl, napil, aby mu nebyla zima. Z biologického hlediska je estetické nadání člověka bezvýznamné, dokonce zbytečné. Naopak se zdá opodstatněná myšlenka, že Bůh dal člověku takovou univerzální, všem přirozenou schopnost vnímání krásy přírody, aby tato schopnost vedla lidi k povšimnutí si stop Božího působení ve světě, a tak vedla stvoření ke Stvořiteli. Intenzita této schopnosti je u každého člověka různá — stejně jako je různá úroveň naší inteligence a ostatních nadání — ale je dána všem lidem.“

To, že umění je nádoba pro krásu, znamená, že krása je cíl sám v sobě. Krása je cesta k Bohu a způsob, jakým se nám Bůh zjevuje. Pro mnoho osob, o kterých čteme v evangeliích, byly okamžiky bezprostředního setkání s Pánem krásné. Byly to okamžiky, kdy se mohli Pána Ježíše dotknout a kdy Pán Ježíš se dotýkal jich. Krása a umění jsou svědci toho, že mezi člověkem a Bohem je možný i takový kontakt, který probíhá jaksi „na hraně dvou světů“, je v tom hmota, dotek těla, ale také (a možná především) duch, dotek duše. Jako v hudbě, kdy se zvuky propojí do jednoho akordu a dokonale souzní. Veškeré podoby umění jsou potom důkazem a zároveň odkazem hledání Boha a sebe sama. Umění propojuje ducha a hmotu. Umění (zdůrazňuje se to třeba v ruské teologii) je schopen jenom člověk, protože andělé nemají tělo a zvířata svobodu, a bez toho všeho nelze tvořit.

CO O NÁS ŘEKNE SOUČASNÉ UMĚNÍ

Umění a kultura je svým způsobem prostor a zároveň dědictví, které jedna generace předává další. Je také jako „dopis“, který kreslí obraz doby a tím se stává jakýmsi

„záznamem hledání“. Můžeme posoudit, jak lidé žili, čím žili, co hledali a co důležitého našli. Kupříkladu architektura. Když se třeba podíváme na architekturu gotiky, můžeme tam cítit vnitřní dynamiku, jakéhosi „bojového ducha“, který směřuje nahoru, do nebe. Gotické kostely jsou plné hran a kontrastů — světlo tam bojuje s tmou. Baroko se už ale bude prezentovat jinak. Baculati andělé, hodně světla, triumfalismus, zlacení — prozrazuje to dobu, která se snaží prolnout radost ze života s nebeskou realitou. Jak příští generace popíšou architekturu naší doby? Strohá, jednoduchá až „prázdná“? Pro někoho je současná architektura jako hudební nástroj, který mnohdy nerodí novou melodii, jen se rozpačitě snaží spojit dohromady jednotlivé zvuky, ale nakonec často zůstává jako výkřik: „Hledám sebe sama a nenacházím.“ Nenacházím také proto, že odmítám, co už bylo nalezeno. Odmítám tradici — „hrát z not“. Chci improvizovat, ale to nějak nejde. Je to mělké, bez života. Architektura je „razítkem“, které zviditelňuje také stav ducha člověka a potřeby člověka.

Dotýkáme se důležité věci — jaký je cíl umění. Tady je právě oblast, kde často vzniká zmatek ve světě umění. Každé umění lze vnímat dvěma způsoby: že nám něco přináší nebo že nás vyjadřuje. Ten první způsob je vlastní církvi: předávání toho, co už bylo zjeveno a je součástí tradice (umění se stává spíše sluhou a prostředkem k předání už nalezeného), druhý zdůrazňuje hledání a „to nové“.

Ten rozdíl je dnes dobře vidět ve východní a západní církvi. Na začátku šly sice obě církve jaksi „společně“ ve svém postoji k umění. Po rozdělení obou církví došlo ale v západní církvi ze strany umělců k určitému přehodnocení: umění už nebylo ve službě teologie, ale odešlo „svou vlastní cestou“. Mělo to své praktické dopady. Na východě

existuje třeba kánon (pravidla), podle kterých se „píší“ ikony. Ikonopisec se nemá zviditelňovat (o mnoha známých ikonách nevíme, kdo je napsal), popisovat svou osobní cestu hledání a objevovat nějakou novou krásu. Je mu ponechána určitá svoboda projevu, ale především má předat, co už bylo zjeveno. Protože krása a pravda se už zjevila a dala se už poznat. Ikony jsou tedy svědkem přítomnosti. Vtělení Boha v Ježíši Kristu umožnilo zviditelnit Boží krásu a přítomnost ve světě, aniž by se nějak porušil zákaz ze Starého zákona zobrazovat Boží podobu.

V západní církvi se vše vydalo trochu jiným směrem. Umělci se od renesanční doby snaží přinést „něco nového“. Umění má mnoho podob, nejen sakrálních. Neobdivuje se jen umění, ale také umělci, kteří umění tvoří. Na první pohled se zdá, že je v tom větší „dynamismus“ a pestrost než třeba ve světě ikon. Na druhou stranu chybí určitá stabilita. Tato svoboda projevu a hledání má svou cenu a tou je ... neustálé hledání, neustálé napětí, neustálý „estetický relativismus“.

Ve výsledku je stav často takový, že „východní“ umění je jako veliká, „výživná“ kniha, kterou mnozí už dnes nedokážou číst, protože jim chybí čas pro čtení a kontemplaci (a také je toto umění v podstatně větší míře spojeno s vírou než západní, takže pro mnohé je prostě nesrozumitelné). Současné „západní“ umění lze přitom spíše přirovnat k časopisu, který přináší aktuální novinky. Občas nějaký článek zaujme, občas šokuje, ale není to „Bible“, o kterou by bylo možné opřít svůj život. Oprávněný je pocit, že se i ve světě umění něco někde „zauzllilo“ a že umění prožívá krizi: neví, co by mělo říct lidem o Bohu, ani co Bohu o člověku. Proto zaznívá občas hlas, že umění potřebuje očistit.

MLČENÍ, ZPĚV A KŘÍK

V roce 2017 vyšla v polštině kniha „A krása svítí ve tmě“. Je to rozhovor s profesorem umění, Michalem Janochou, pomocným biskupem ve Varšavě. Knihu uzavírá zajímavá myšlenka, kterou biskup Janocha odpovídá na otázku, zda a jakým způsobem je možné současné umění obnovovat a očišťovat, aby plnilo své poslání. Biskup říká: „Mahatma Gándhí pronesl zajímavou reflexi nad světem a člověkem: „Ryby bydlí ve vodě a mlčí. Ptáci bydlí ve vzduchu a zpívají. Zvířata žijí na zemi a křičí. Člověk v sobě nosí všechny živly – hlubinu mlčení, radost zpěvu a křik zvířete.“ Josef Ratzinger, když analyzoval směry současné hudební tvorby, a zvláště populární hudby, připomněl tato slova Gándhího a přidal k tomu svůj komentář. Říká, že naše epocha, která se odvrací zády od Boha (čili od nebe), ztrácí schopnost zpívat. A protože se odlučuje od hloubky, ztrácí schopnost mlčení. Zbývá jen křik zvířete. Musíme znovu objevovat hloubku mlčení a radost zpěvu. Spolu s nimi se objevuje krása. Očištění umění se může dokonat skrze očištění člověka. A očištění člověka začíná, když člověk uvidí špínu. Špínu nelze uvidět ve tmě. K tomu je potřeba světlo. Tímto světlem je Kristus. Jeho krása svítí ve tmě a tma Krista nikdy nepohltní.“

Je zajímavé, že se zde mluví o očištění „západního“ umění. To „východní“ potřebujeme spíš pochopit, než očišťovat. Svět ikon třeba může být pro nás při prvním kontaktu náročný, ale nese v sobě jasné poselství a nabízí identitu, kterou současný člověk tak často postrádá. Stojí za to se „tímto východním oříškem“ zabývat, proniknout skořápkou a dostat se k jádru, které obsahuje bohaté duchovní živiny.

BUĎTE JAKO DĚTI

V neděli 7. října 2018 se ve Slavkovicích uskutečnila tradiční pouť ke sv. Faustyně. Tentokrát jubilejní, protože byla slavena v roce 80. výročí úmrtí sv. Faustyny a také byla spojena s 10. výročí posvěcení slavkovického kostela. Celodenní krásné počasí přispělo k velkému počtu poutníků, kteří přijeli ze všech stran republiky.

Mons. František Radkovský

Slavení začalo dopolední mší svatou, kterou v 10.30 hod. sloužil rektor Centra Božího milosrdenství, otec Jan David SAC. Odpolední program zahájil otec Pavel Habrovec, který vzpomínal na stavbu slavkovického kostela. Následně otcové pallotini prezentovali novou knihu o poutním místě ve Slavkovicích („Slavkovice 2008–2018“), kterou připravili k 10. výročí posvěcení kostela a která vznikla také v souvislosti s projektem zázemí pro Centrum Božího milosrdenství ve Slavkovicích.

Hlavní mši svatou sloužil od 15.00 hod. Mons. František Radkovský, emeritní biskup plzeňský. Otec biskup na začátku kázání vysvětlil, že v době Pána Ježíše nebyly děti jaksí v centru duchovního

života, protože dle tehdejšího učení nebyly schopné získat tolik zásluh a plnit takové dobré skutky jako dospělí. Pán Ježíš ale právě děti staví do středu a upozorňuje své učedníky, že se musí vrátit k důvěře a jednoduchosti dítěte. Musí být jako děti. Úcta k Božímu milosrdenství, jejímž cílem je právě důvěra Bohu, zdůrazňuje význam Boží milosti. Jsme vykoupeni z Boží milosti, oběti Ježíše Krista, nikoliv svými skutky. Po mši svaté, kterou hudebně doprovázela schola z Radešínské Svratky, mohli věřící uctít ostatky sv. Faustyny.

Následně se konala přednáška o sv. Faustyně „Mé poslání smrtí nekončí, ale začne“, kterou přednesla sestra Doubravka Mazancová z Kongregace Sester Matky Božího milosrdenství z Dvora Králové nad Labem. Celý program uzavřela společná modlitba růžence s rozjímáním opřeným o texty sv. Faustyny. -red-

ZÁZRAK V KUJBYŠEVĚ

O události v Kujbyševě, nazývané „stojanie Zoji (stání Zoji)“, která se odehrála před více než 60 lety a kterou mnozí (i pravoslavná církev) považují za zázrak, se toho už napsalo a řeklo hodně. Stále je ale možné najít zajímavé souvislosti. Třeba to, že vše skončilo 8. dubna 1956. Pravoslavní křesťané slavili tehdy Velikonoce. Pravoslavné Velikonoce se slaví týden po katolických, které v roce 1956 připadaly na 1. dubna. Kdyby přání Pána Ježíše (předané sv. Faustyně v roce 1931) ustanovit o první neděli po Velikonocích svátek Božího milosrdenství bylo v té době splněno, právě 8. dubna 1956 by se v katolické církvi slavil svátek Božího milosrdenství.

ZÁZRAK

Vše začalo v Rusku, na silvestrovský večer roku 1955, v domě č. 84 v ulici Čkalova v Kujbyševě (dnes Samara). Několik mladých slavilo Nový rok a byla mezi nimi i 18letá Zoja Karnauchovová. Její přítel Nikolaj nepřijel, proto když přišel čas tancovat, Zoja sáhla po ikoně sv. Mikuláše, umístěné podle pravoslavného zvyku v rohu místnosti, a řekla, že bude tancovat s tímto Nikolajem. Na námitky, že by takto s ikonou zacházet neměla, se prý rozesmála, že pokud Bůh existuje, tak at ji potrestá.

Dodnes trvají spory o tom, co se vlastně potom stalo. Po chvíli tancování se Zoja najednou zastavila a znehybněla. Svědkové tvrdí, že v celém domě zhaslo světlo, někdo tvrdí, že vše také doprovázel blesk. Ať vše proběhlo jakkoliv, hlavní je, že Zoja zůstala stát. Nikdo nebyl schopen s ní pohnout ani vyjmout ikonu z jejích rukou. Vše bylo nad míru divné. Zoja na jednu stranu neprojevovala známky života, ale na druhou stranu její srdce pořád tlouklo. Někdo zavolal záchranku.

Když ale přijela záchranka a milice, nikdo nemohl nic udělat. Lékař nebyl schopen píchnout žádnou injekci, protože jehly se lámaly ve styku s jakoby zkamenělým tělem. Ani milice nebyla schopná nic udělat. Tesař, který přijel na místo, nebyl schopen pomocí svých nástrojů narušit dřevěnou podlahu, na které Zoja stála. Vše bylo jakoby z kamene. Když ale někdo z milice vzal do ruky sekeru a přesto se snažil oddělit postavu Zoji od podlahy, najednou byl postříkán krví. To nahnalo lidem ještě větší strach – nasvědčovalo to tomu, že Zoja byla pořád naživu. Jinak než zázrakem to nikdo nedokázal vysvětlit.

Zpráva se rychle rozšířila po celém městě. Milice oddělila oblast kolem domu, kde se

Záběr z filmu „Čudo“

vše odehrálo, a na půl roku zastavila veškerý pohyb aut a lidí v této čtvrti města. Na místo přijeli vědci a duchovní ze samotné Moskvy, jenže nikdo z nich nebyl schopen nic udělat. Teprve na pravoslavné Vánoce (13. ledna 1956) dovolila milice místnímu pravoslavnému faráři vejít dovnitř do domu. A celý příběh pokročil do další etapy: kněz dokázal vyndat Zoji z rukou ikonu sv. Mikuláše. Navíc předpověděl, že se Zoja pohne teprve na Velikonoce. Tak se také stalo. Po 128 dnech, na Velikonoce roku 1956, se Zoja pohnula a „probudila se.“ Co se s ní ale potom stalo, o tom jsou různé verze. Někteří tvrdí, že po třech dnech zemřela. Jiní, že se stala mniškou v jednom z dalekých monastýrů, a ještě jiní, že dlouhá léta strávila v psychiatrické léčebně a po propuštění žila pod jiným jménem v Kyjevě.

ZPRÁVY O ZÁZRAKU

První oficiální informaci o celé události přinesl místní časopis z ledna 1956. Článek pod příznačným názvem „Podivná nehoda“

se objevil v kontextu události ve městě, kde začaly stoupat „náboženské nálady“, a komunistická strana musela nějak reagovat. Během dalších 50 let se událost stala známou nejen v Rusku.

Po roce 2000 se tomuto tématu věnovali novináři několika známých ruských novin. Vznikly články, které zpochybňovaly celou událost. Vše měla údajně vymyslet jedna dívka, která se večírku zúčastnila. Rozhovory s těmi, kteří celou věc pamatovali

Domek, kde se odehrál zázrak

Detail ikony „Stání Zofie“

(očití, bezprostřední svědkové celé události, kteří se zúčastnili večírku, byli potom komunistickou stranou rozděleni a přesídleni do různých končin země), nepomohly celou věc vysvětlit. Informační „šum“ a zma-

tek byl takový, že byla zpochybňována přítomnost milice na místě události a dokonce i datum samotné události. Nehledě na to, jak kdo tuto událost vnímá, příběh se stal trvalým prvkem kulturní a náboženské mapy událostí, který je stále živý. V roce 2009 o tom režisér Alexandr Proškin natočil film („Zázrak“ – rus.: Čudo), jenž byl v roce 2009 oceněn speciální cenou poroty na Mezinárodním filmovém festivalu v Moskvě.

Pravoslavná církev uznává událost jako zázrak a v jihoevropské části Ruska lze najít ikony, které tuto událost znázorňují. Vedle domu, kde se celá událost odehrála, byla v roce 2012 umístěna socha sv. Mikuláše. Dům č. 84 v Kujbyševě byl až do 12. května 2014 cílem mnoha pravoslavných poutníků a zvědavých turistů. Tento den, bohužel, dům shořel.

-red-

Socha sv. Mikuláše umístěná v roce 2012 v Kujbyševě

TEXT K ZAMYŠLENÍ U PŘÍLEŽITOSTI 30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
(MK 10,46-52), 28. ŘÍJNA 2018

Modlit se za vlast

Na dnešní den připadá sté výročí založení Československé republiky. Proč se tomuto výročí věnovat v kázání? Začneme příběhem.

Jednoho dne opat ve svém kázání citoval svatého Polykarpa: „Modlete se také za krále, mocnosti a knížata i za pronásledovatele a nenávisníky své.“ Po mši za ním přišel jeden muž a zeptal se: „Proč se modlit za vládce, který nás nenávidí, a za zřízení, které nás pronásleduje?“ Opat se zamyslel a pravil: „Ne všichni lidé mají krásné a pohodlné domy. Někteří bydlí v nuzných chatrčích. A přesto je opravují a udržují, protože i špatný dům je lepší než žádný. A modlit se za vládce a vlast je jako starat se o dům, ve kterém bydlíš. I když není dokonalý, bez tvé modlitby by byl ještě horší. Proto je důležité se modlit za dobré vládce, aby v dobrou vytrvali, a za špatné, aby se vzpamatovali, k Bohu obrátili a ke spáse dospěli.“

Patří tedy ke starobylé křesťanské tradici modlit se za ty, kdo vládnou. Řeklo by se, že je to dobrý skutek, který by vládcům mohli ocenit. Ale často tomu tak není. Už první křesťané byli pronásledováni za to, že se nemodlili k císaři, ale jen za císaře. A i v dějinách našeho státu se setkáváme s lidmi, kteří nestáli o to, aby se za ně druzí modlili. Chtěli být sami uctíváni.

Už při vzniku republiky v roce 1918 byla katolická církev cílem politických útoků. O všem vypovídá heslo té doby: „Skoncovali jsme s Rakouskem, skoncujeme i s Římem.“ V dobách protektorátu přišla nenávist ke všem náboženstvím a církvím. Po válce se očekávalo, že bude lépe, ale opět přišel režim, který pronásledoval křesťany. Blahobyt vyvolených byl zaplacen strachem mnoha mužů,

žen a dětí, utrpením řady politických vězňů a vyhnanců, kteří se nemohli vrátit domů. Pak přišla svoboda, náš „dům“ se stal obyvatelnějším. Ale stále ještě není domovem, jaký bychom si přáli. I dnes jsou církve obětí beránkem, na kterého populisté rádi útočí, aby si získali přízeň lidí. Lidí, kteří zapomněli, že díky křesťanství a církvi přišlo na území Čech a Moravy hospodářství, vzdělání a kultura. Doba, kdy vznikly naše nejvzácnější a nejkrásnější kulturní památky, které k nám jezdí obdivovat turisté z celého světa, je stále ještě nazývána dobou temna. Nezaújatí cizinci, kteří vidí, co všechno přinesli lidé věřící v Krista našemu národu, se jen diví, jak se náš národ ke svým křesťanským kořenům staví. Co s tím? Máme úžasné nástroje, jak to změnit. Modlitbu, poctivou práci a dobrý život, kterými máme trpělivě vydávat svědectví všem, ke kterým nás Bůh poslal. Budme solí a kvasem naší země a přispějeme svým životem k jejímu povznesení. Přes pohnuté dějiny vzešlo z našeho národa mnoho skvělých umělců, sportovců, vědců, výjimečných lidí, morálních a mravních osobností. Udělejme vše, co je v našich silách, abychom se zařadili do jejich společnosti a dělali našemu národu čest.

Co říci na závěr? Když má někdo narozeniny, tak se mu přeje. A co bychom mohli popřát naší republice a našemu národu? Dnešní evangelium hovoří o uzdravení slepého ze slepoty očí i srdce. Kéž by i lidé v našem národě prozřeli. Kéž by pochopili, že pokud nám má být společně dobře, tak je Desatero a Ježíšovo přikázání „Miluj Boha nade vše a bližního jako sebe samého“ jediným základem, na kterém je možné stavět lidskou společnost. Kéž Boží pravda a láska začne i v našem národě vítězit nad lží a nenávistí.

P. Jan Plodr a P. Ladislav Kunc

OTÁZKA Z NAZARETA DNES

ROZHOVOR
S OTCEM SLAVOMÍREM
PEKLANSKÝM SAC

❖ **Otče, jste členem Rady ČBK pro pastorační povolání. Proč tato Rada existuje, kdo ji tvoří a čemu se věnuje?**

Radu tvoří několik diecézních a řeholních kněží a řeholních sester. Má ji na starosti otec biskup Pavel Konzbul. Rada se snaží koordinovat různé akce pro mladé a doprovázet ty, kteří přemýšlí nad zasvěcením svého života Pánu Bohu. Rada působí vícero směrů. Pořádá jednou za rok formační setkání pro kněze a řeholníky, aby mohli lépe rozumět potřebám a životu mladých lidí. Ale také pořádá setkání pro mladé, kteří přemýšlí nad duchovním povoláním, aby měli příležitost potkat třeba řeholníky a zeptat se na to, co je zajímavé. Například na program dne v komunitách, čeho všeho se řeholník musí vzdát apod.

❖ **Mnohdy je možné slyšet, že církev stárne. Mladí lidé chybí nebo se málo angažují v životě církve. Myslíte si, že tomu tak je? Může vůbec církev stárnout?**

Podle toho, co já vím, tady mládeže pravděpodobně neubývá. Nemám také pocit, že církev stárne, protože děti z mnoha křesťanských rodin se angažují v různých společenstvích a mají o církev a o její život zájem. Nemám pocit, že by mladí z církve utíkali, že by je něco odrazovalo. Nemyslím také, že by církev stárla a že by vůbec mohla zestárnout. Věkem – třeba ano, ale duchem, to ne. Z Rady třeba vím, že ve větších městech, jako je třeba Praha, Brno apod., je hodně mladých, zvláště studentů, kteří tvoří společenství. A právě tam je často spíš problém s tím, kdo se těm mladým bude věnovat, protože není dostatečný počet kněží a sester.

❖ **Doba Vánoc nás vede do Betléma. Nebylo by ale Betléma bez „ano“, kterým Panna Maria odpověděla Bohu ve chvíli povolání v Nazaretu. Dnes na mnoha místech chybějí kněží a osoby zasvěcené Bohu. Kardinál Jean-Marie Lustiger prý řekl, že není pravda, že**

Bůh už nepovolává, ale že člověk neodpovídá Bohu na toto povolání. Je tomu tak? A pokud ano, co pomáhá a co překáží odpovědět Bohu „ano“?

Toto Mariino „ano“ je dobrým odkazem pro každého mladého chlapce nebo dívku, kteří by svůj život chtěli zasvětit Bohu. Panna Maria je opravdu dobrým vzorem a myslím si, že se o ní málo mluví v kontextu povolání. Myslím si, že určitě není pravda, že by Pán Bůh přestal povolávat. Je to přece Boží záležitost. Pánu Bohu určitě záleží na tom, aby církve, o které sám řekl, že ji nic nepřemůže, trvala a aby byli ti, kteří se budou Pánu Bohu odovzdávat a zasvěcovat. Problém vidím spíše mimo jiné v tom, že ti, kteří už jsou v komunitách, neúplně žijí své povolání a charisma. Další důvod je, že mnozí mladí lidé, kteří přemýšlí třeba nad diecézním kněžstvím, se bojí velkého zatížení prací, která souvisí právě s tím, že je kněží nedostatek. Toto časté přetížení je na mnoha kněžích vidět. Mladí lidé to vnímají a často se také o tom mluví. Samozřejmě, kdo chce Pánu Bohu sloužit, před prací by neměl utíkat. Je ale pravda, že pro mnohé může vědomí toho, kolik práce je čeká, a k tomu ještě představa života v samotě na faře, být do určité míry odstrašující překážkou. Ale je také spousta diecézních a řádových kněží, kteří svým postojem mladé přitahují. Potom se ti mladí angažují ve farnostech apod., ale pro to, aby řekli Bohu „ano“ pro zasvěcený život, je to málo. V ČR je třeba zajímavé, že mnozí z těch, kdo se rozhodují pro zasvěcený život, nepochází z tradičních katolických rodin, ale jsou to konvertité. Často se z celé rodiny hlásí k víře jen oni. Je zajímavé, že oni jsou odvážnější než ti, kteří pochází z věřících rodin. A další věc je, že jsou to často lidé, kteří už pracovali a něco zažili.

Co pomáhá odpovědět Bohu „ano“? Pomáhají vzory. A vždy to tak bylo. Pokud byl někdo, kdo se opravdu angažoval a chtěl Bohu sloužit a dělal to dobře, takový příklad vždy přitahoval. Není vzorem ten, kdo jen o povolání mluví, ale ten, na kterém je vidět, že je šťastný a že to, co dělá, ho naplňuje. Hluk, ve kterém žijeme, je také problém. Schází ticho a čas pro ztišení se. Vnímám, že v podstatě ani neumíme být v tichu, bereme to jako ztrátu času. Nudíme se v tichu.

✚ Bůh povolává ty, které sám chce. Nicméně každé povolání je pro celou církev a mělo by být také starostí celé církve. Co podle vás může pro pastorační povolání udělat „obyčejný věřící“?

Samozřejmě, že to je záležitost nás všech a zodpovědnost nás všech. Protože Kristus celou církev vyzývá, ať se modlí, „aby Bůh poslal dělníky na svou žně“. Modlit se za povolání by se měl každý, kdo si uvědomuje, že potřebuje zpověď, přijímání, křest, sňatek, eucharistii, pomazání nemocných – to, co může udělit jenom kněz. Myslím si, že spousta lidí si to uvědomuje a v mnoha farnostech jsou třeba adorace za rodiny a nová kněžská a řeholní povolání. Ale také nelze zapomenout v modlitbě na ty, kteří už jsou Bohu zasvěceni. Aby byli dobrým vzorem pro mladé, potřebují také naši modlitbu. Z tohoto pohledu se modlitba za kněze a osoby zasvěcené Bohu stává zároveň modlitbou za nová duchovní povolání. Je potřeba zdůraznit: každý může být nástrojem v Božích rukou, který někomu pomůže rozhodnout se pro zasvěcený život. Může pomoci skrze modlitbu, ale také třeba tím, že někam přinese leták o pastorační povolání s pozváním pro mladé. Nebát se to nabídnout třeba i ve své rodině.

Otec Slavomír
v semináři
rád bubnoval

Uvedu možná trochu pesimistický příklad, ale určitě je dobré to říct. Ve Fulneku jsme měli výstavu o Matce Tereze, asi čtyřicet obrazů a textů z jejího života. Zrovna jsem tam byl, když přišla jedna katolická rodina s dětmi. Byli nadšení z toho, jak Matka Tereza žila a kolik toho udělala pro druhé. Řekl jsem jim na to: „Však i vy máte děti, můžete je povzbudit, aby následovaly cestu Matky Terezy.“ A odpověď byla v tomto smyslu: „Ne, ne, nenecháme dětem zkazit život.“ Není to zvláštní? Na jednu stranu obdivujeme, že někdo za svůj život udělal tolik pro druhé. Obdivujeme to, uznáváme, že je to chvályhodné. Ale abychom své děti připravili na to, aby podobně sloužili – to najednou máme pocit, že to je ztráta života. Maření – v podstatě nevím čeho – dětských

snů? Zkrátka, často je problém s povoláním na úrovni rodičů, kteří nechťejí, aby jejich děti takto žily. Z dětství si pamatují, že se o svatých mluvilo, o tom, že je potřeba kněze na misie, že je čest být Božím služebníkem. Že i když je to povolání mnohdy náročné, je přesto krásné. Vnímám, že tam byl celkově trochu jiný směr – spíš povzbuzení na cestě než odrazování od této cesty.

✚ Pocházíte ze Slovenska a jste členem řádu pallotínů. Jak to bylo s vámi? Proč zrovna pallotini?

V devadesátých letech jsme se dozvěděli, že do naší farnosti (Smižany na Slovensku) přijdou noví kněží, pallotini z Polska. Měli jsme dobrého kněze, a tak byly obavy, jak to bude. Když přišli, ukázalo se, jaké obohacení to pro farnost je. Angažovali se, kde jen mohli, a jejich apoštolát měl opravdu „široký záběr“. Měli čas pro druhé. Formovali mládež, začaly existovat scholy, společenství mládeže, oáza, byla společná modlitba s kněžími, brigády na faře... Tehdy ve mně začala pulsovat myšlenka: „Toto je něco, co by mě naplňovalo.“ Pravdou ale je, že jsem se v té době už hodně angažoval jako dobrovolný hasič, jezdil jsem na soutěže a v podstatě jsem byl už rozhodnutý, že chci dělat hasiče po celý svůj život, že toto bude moje povolání. Jenomže když jsem se postupně seznamoval s pallotiny a angažoval se v mnoha akcích, které pořádali (třeba setkání pro ministranty z celého Slovenska), moje plány se postupně začaly měnit. Poznal jsem život sv. Vincence Pallottiho, který byl pro mě nesmírně inspirující. Byl to člověk, který tak dokázal „rozhýbat“ Řím, až se o něm říkalo, že je apoštolem Říma. Byl pastoračně vynalézavý a byl to právě on, kdo zdůrazňoval, že každý pokřtěný člověk je povolán k tomu, aby byl zodpovědný

Povolání je tajemstvím setkání

za apoštolát a hlásání evangelia – že to není jenom věc kněží. Cítil jsem, že chci být duchovním synem tohoto světce, a dodnes toho nelituji. Takže pallotini proto, že to byla novinka, že tam byla angažovanost v apoštolátu, modlitba, život v komunitě. To vše mi hodně imponovalo. A vliv mělo také to, že pallotini působí na všech kontinentech. Já jsem předtím tak nějak nevnímал, že lze být knězem nejen na Slovensku ve farnosti, ale třeba také na misiích. To se potom konkretizovalo v mém misijním zájmu – tehdy to byly misie na Barbadosu.

❖ **Co má udělat někdo, kdo by se chtěl stát členem řádu pallotinů?**

Především, když už se někdo rozhodne stát členem řádu pallotinů, asi už o pallotinech nějaké informace má. Doporučuji ale stránky www.pallotini.cz. Jsou tam informace o našem zakladateli, řádu, kontakty

na mě i na ostatní osoby z řádu pallotinů. Přeji odvahu „jít do toho“ a ozvat se. Rád se setkám i osobně u dobré kávy a povzbudím, pomodlím, poradím.

Přejeme vám, otče, mnoho pastoračních úspěchů a prosíme o požehnání pro čtenáře „Apoštola“ a také pro všechny, kdo ve svém srdci slyší hlas povolání.

-red-

Slavomír Peklanský SAC, nar. 1983 ve Spišské Nové Vsi na Slovensku. Je členem řádu pallotinů. Vysvěcený byl 15. 5. 2010 v semináři pallotinů v Polsku. Po studiích v Polsku působil v ČR a také ukončil kurz pallotinské spirituality a kurz pro formátory a zodpovědné za komunity v Římě. V současné době působí ve Fulneku, vede duchovní obnovy a exercicie.

ČESKÉ VÁNOCE

Vánoce bez sanice:
pouhé jižní ovoce.

Vánoce bez zimy:
jsme mohamedáni?

Vánoce bez koledy:
sníst a umejt nádobí.

Vánoce bez Betlému:
lhaní všemu dětskému.

Nevyjít v svatou noc:
vánoce bez Vánoc.

Jako tehdy dnes
vládne Herodes.

ZASTAVENÍ
NAD PŘÍBĚHEM
HENRIKA IBSENA

Peer Gynt

Henrik Ibsen

V 70. letech 20. století napsal Eduard Grieg hudbu k dramatu Henrika Ibsena „Peer Gynt“. Popularita hudby předčila samotné drama a dodnes zůstává nejpopulárnějším dílem norského skladatele. To, co vzniklo jenom jako doplněk k dílu Ibsena, je dnes – na rozdíl od samotného díla – všeobecně známo.

Ilustrace z obálky knihy „Peer Gynt“

A je to škoda, protože drama Ibsena má z dnešního pohledu velmi aktuální téma a odkaz. Ibsen nám v tomto díle ukazuje pohled odlišný od toho, na který jsme zvyklí z dějin literatury. Neprozkoumává téma související se životem měšťanů v 19. století (např. přehodnocení vztahu k manželství, rodině, společenským normám a zvykům, ke kterým tehdy docházelo), nestojí před námi jako naturalista nebo literární předchůdce filozofie Nietzscheho. „Peer Gynt“ je příběh o sobectví. Ale není to sobectví jasně zřetelné a cynické, jaké všichni rádi odsuzujeme a tím naznačujeme, že s ním nemáme nic společného. Ne. Je to kniha o sobectví módním a sugestivním, s krásným vysvětlením, které milióny osob, zvláště mladých, přijímají z popkultury a médií a uznávají, že je to ten správný způsob života.

Peer Gynt, hlavní postava Ibsenova díla, má právě tento a jenom tento jeden cíl: „být sám sebou“. Nedovolit si nic vnucovat, vždy si nechat svobodu volby. V ničem se neangažovat natolik, aby nebylo možné z toho kdykoliv couvnout. Nesouhlasit s ničím, co

by omezovalo, nejtít do žádných trvalých dohod a závazků.

Jednoho dne, pod vlivem impulsu, se ale zamiluje do dívky s modlitební knížkou v rukou. A hle, osud mu dává dar: tato dívka, Solvejga, se do něj také zamiluje, přesto, že on si to nezaslouží ani za to nestojí. Ale když přichází chvíle, kdy spolu mají začít bydlet, v posledním okamžiku před překročením prahu společné chatrče, Peer Gynta dopadne strach z představy, že celý život stráví v těchto zdech. Vyplašený představou navždy ztracené svobody utíká a své snoubence říká, že se zanedlouho vrátí.

Během následujících několika desítek let se Peer Gynt potuluje po celém světě a hledá své pravé „já“. Zkouší vše možné. Dělá také vše, co jen se mu zachce, ale nic z toho nemá. Stává se obchodníkem s otroky, je dodavatelem pohanských bohů pro misijnáře nekřesťanských náboženství, falešným prorokem náboženství, ve které sám nevěří. Zkusí také svěst marockou princeznu, ale neúspěšně, protože ona mu to vrátí s podobnou vypočítavostí a materialismem. Rozhodne se, že bude prodávat zbraně Turkům, kteří se snaží utlumit povstání Řeků, ale slibný kšeft rychle končí (doslova vylétne do vzduchu). Verše evangelia, které si z dětství pamatuje, vyhazuje ze své paměti nebo je vykládá opačně, tak, aby se mu to hodilo.

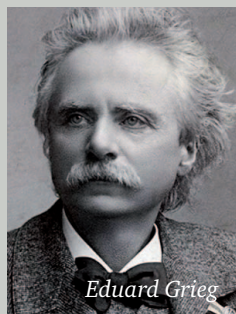
Neznehucen tolika pokusy nakonec přece jen nachází místo, kde žijí lidé, kteří mohou být plně sami sebou. Je to blázinec v Káhiře. Jeho obyvatelé v ničem neuznávají diktát vnějšího světa. Překonali veškerá omezení, řídí se jen svým míněním a dosáhli dokonalé svobody. Mohou být, kým být chtějí. Jeden třeba tvrdí, že je písařem, jiný, že dávno zemřelým faraonem. A všichni se tvrdě dožadují, aby ostatní uznali jejich svobodně vytvořenou identitu.

Po několika desítkách let (čtyřiceti, padesáti?) se Peer Gynt se šedinami na hlavě vrací do rodného Norska, pronásledován přízraky a příšerami své minulosti (je to „výdělek“ jeho života). Teprve tehdy je schopen se v pravdě podívat na dějiny svého života. Na příběh člověka, který sám sebe hledal po celém světě, a nenašel. Místo toho, aby zapřel sám sebe a daroval se jiným, chtěl být vždy sám sebou a pro sebe. Zachovat sám sebe, být celý pro sebe a jenom pro sebe. Proto nakonec zůstal s prázdnými rukama.

Takto, pronásledován ďáblem a smrtí, přichází Peer Gynt nakonec k chatrči.

A tam na něj stále čeká jeho snoubenka. Solvejga nemluví o svém utrpení, o své samotě, o tolika promarněných letech. Objímá jej a zpívá s radostí, že se k ní konečně vrátil. Toto je asi to nejhorší obžalování, které řeže živé maso Peerova srdce jako nůž. Navíc, Solvejga mu dokonce děkuje. Děkuje za to, že svým útekem a nepřítomností proměnil celý její život v jednu velkou píseň lásky, že jejímu životu dal smysl, který předtím postrádala.

Plyne z toho pravda, že abychom smysluplně existovali, je potřeba, abychom žili pro ostatní. Pokud toužíme „být králem“ a chceme „nosit pozemskou korunu“, pamtujme, že řemeslník, který dobře vykonává svou práci, si zaslouží větší úctu než král, který své poslání vykonává špatně. A myslíme na to – a každý den prosíme, abychom na to nezapomněli, jak jsme stále obdarováni nezaslouženou láskou od Boha a lidí.

Eduard Grieg

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

„MÉ POSLÁNÍ SMRTÍ NEKONČÍ, ALE ZAČNE“

V letošním roce si připomínáme 80. výročí dne, kdy sestra Faustyna přešla ze života v tomto světě do života věčného. Často se také používá obrat, že se jedná o výročí „narození se pro nebe“. Nepřipomínáme si tedy nějakou tragickou či smutnou událost, ale naopak událost radostnou a plnou naděje.

Všichni víme, že jsme byli původně stvořeni pro jiný svět, než ve kterém nyní žijeme. Byli jsme stvořeni pro ráj a láskyplný vztah s Bohem. Mohli jsme přebývat v Jeho blízkosti, radovat se a mít život v jeho maximální plnosti. Díky hříchu jsme však o tuto možnost přišli a již po mnoho generací se nacházíme za branami rajske zahrady, rodíme se v bolesti a svůj chléb dobýváme v potu tváře. Každý člověk se však rodí s touhou, která je skrytá v jeho srdci, ať už o tom ví, nebo ne. Toužíme po tom, co jsme ztratili, po návratu do míst, kam patříme.

Když mluvím o této touze po naší vzdálené vlasti, kterou v sobě objevujeme i teď, pociťuji určitý ostych. Dopouštím se téměř neslušnosti, když se snažím natrhnout cípek neukojitelného, neutěšitelného tajemství v každém z vás – tajemství, které tolik zraňuje a bolí, ale současně ho proniká veliká sladkost.

(C. S. Lewis, volně převzato)

V tom citátu je zmíněno, že tato touha po ztraceném ráji způsobuje bolest. Když si v životě dovolíme po něčem toužit, opouštíme

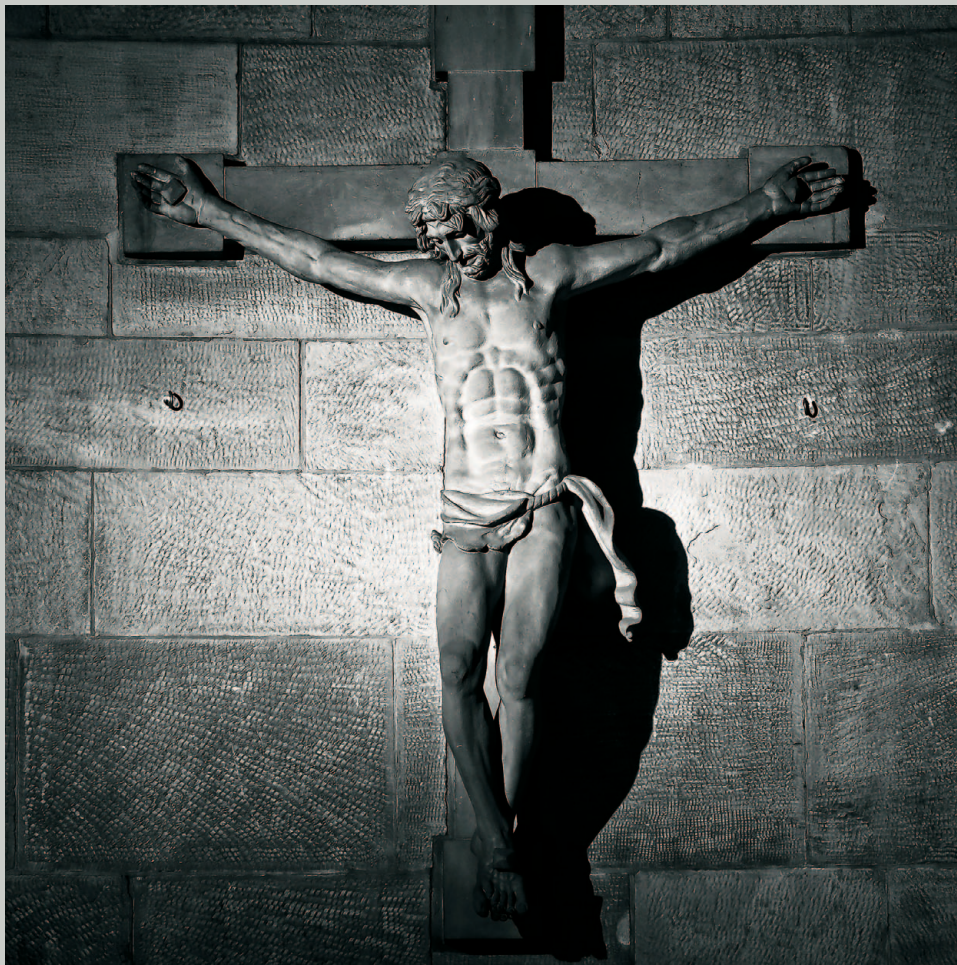
bezpečné hnízdo (vystačím si s tím, co mám, nepotřebuji druhé, nepotřebuji Boha) a vystavujeme se zranitelnosti. K tomu, aby naše touha došla naplnění, totiž potřebujeme pomoc druhých lidí a také pomoc Boha. Učíme se opírat se o ně a důvěřovat. To je jedna z velkých věcí, kterým nás s. Faustyna učí. Důvěřovat Bohu a otevírat se pro bližní kolem nás.

Večer jsem v duši pocítila veliký stesk po Bohu; nevidím ho v této chvíli tělesnými očima jako dříve, ale cítím ho, aniž bych ho zakoušela; to mi působí nepopsatelný stesk a utrpení. Umírám touhou mít ho, ponořit se do něho navěky. Můj duch po něm touží vši silou, nemáš na světě nic, co by mě mohlo potěšit. Ach, Lásko věčná, nyní chápu, v jak těsném sblížení s tebou bylo mé srdce, neboť co mě v nebi nebo na zemi uspokojí, kromě tebe, můj Bože, do něhož se ponořila má duše. (Dn 469)

Někdy naše bezpečné hnízdo spočívá v tom, že jsme umlčeli hlas svého srdce a naučili se žít tak, jak se to od nás očekává, naučili jsme se dělat správné věci a být milí. Bez vlastní iniciativy, bez zápalu, bez touhy a také bez radosti a bez života, který nám Ježíš nabízí. Toto se pak odráží i ve způsobu, jakým se modlíme. Silná touha je zdrojem hluboké a vášnivé modlitby. Stačí se podívat na žalmy, texty s. Faustyny či jiných svatých. My se často při modlitbě stydíme ukázat své pravé pocity, skrýváme je a říkáme tomu zralost. Ježíš nám skrze s. Faustynu připomíná, abychom mu všechno říkali jako děti, naprosto přirozeně.

Má duše nejdoudu křičela po Bohu jak malé dítě, když matka zakryje svou tvář a ono ji nemůže poznat, křičí ze všech sil. (Dn 116)

Má dcero, představ si, že jsi vládkyní celé země a můžeš rozhodovat o všem, jak chceš, máš veškeré možnosti dělat dobro, jak chceš, a tu na tvé dveře klepe malé dítě, celé se chvěje, se slzami v očích, ale s velikou

*důvěrou ve tvou dobrotu, a prosí o kousek chleba, aby nezemřelo hlady, jak bys s tím dítětem naložila? Odpověz mi, má dcero. Řekla jsem: Ježíši, dala bych mu všechno to, o co mě prosí, ale ještě tisíckrát víc. A Pán mi řekl: **Stejně nakládám já s tvou duší.** (Dn 229)*

Občas v našem životě zažijeme okamžiky radosti nebo štěstí, v nichž můžeme zahlédnout odlesk ráje. Chceme pak, aby trvaly navždy. Nikdy však náš cíl nezastoupí, jen na něj poukazují. Sestra Faustyna to vnímala velmi silně. Čerpala také ze slov, která jí řekl sám Pán Ježíš:

Má dcero, ...já jsem z lásky k tobě sestoupil z nebe, pro tebe jsem žil, pro tebe jsem zemřel a pro tebe jsem stvořil nebe.

„Knihy nebo hudba, o nichž jsme se domnívali, že jsou nositeli krásy, nás zradí, když jim příliš důvěřujeme, krása nebyla v nich, ona jimi jen prošla a to, co z ní vzešlo, byla touha. Tyto věci – krásy, vzpomínka na naši minulost – jsou dobrými příklady toho, co si vskutku přejeme, ale jestliže je mylně zaměníme za věc samu, projeví se jako němé idoly lámající srdce svých citelů.“ (C. S. Lewis)

OČEKÁVÁNÍ VYTOUŽENÉHO DNE

Asi rok před svou smrtí si sestra Faustyna poznamenala do Deníčku tato slova: „*Dni věčný, dni vytouženy, se steskem a touhou tě vyhlížím, ... Dni překrásný, chvíle nedostižná, v níž poprvé spatřím svého Boha, Ženicha své duše a pánů Pána, cítím, že strach se mé duše nezmocní. Nejslavnější ze všech dnů, ..., v němž duše pozná Boha v jeho moci a celou ji jeho láska zaplaví a pozná, že již minuly noci vyhnanství.*“ (Dn 1230)

Sestra Faustyna onemocněla tuberkulózou plic, která se později rozšířila i na trávicí ústrojí. To vše jí přinášelo velké bolesti a utrpení. Léčila se sice v sanatoriu, ale její stav se stále zhoršoval. V červnu 1938 jí bylo velmi špatně a myslela si, že se už blíží chvíle její smrti. Když se začala modlit, poznala, že to ještě není „chvíle vysvobození, ale bližší výzva Ženicha“. Když se přišťsetkala s Ježíšem, řekla Mu: *Klameš mě, Ježíši, ukazuješ mi otevřenou bránu nebe, a opět mě necháváš na zemi. A Pán mi řekl: Až v nebi uvidíš tyto své dny, zaranduješ se a chtěla bys, aby jich bylo co nejvíce. Nedivím se ti, má dcero, že nyní to nemůžeš pochopit, neboť tvé srdce je přeplněné bolestí a steskem po mně. Líbí se mi tvá bdělost; nechť ti stačí mé slovo, už jen krátce. A má duše se znovu ocitla ve vyhnanství. V lásce jsem se spojila s Boží vůlí, podřizující se jejím láskyplným úradkům.*

(Dn 1786, 1787, 17. VI. 1938)

I během dlouhého pobytu v sanatoriu se snažila vykonávat všechny své řeholní závazky. Každodenní modlitby a svaté přijímání, pravidelnou zpověď a duchovní cvičení. Když jednou velmi toužila po svátosti smíření a nemohl se dostavit její zpovědník, přišel ji vyzpovídat sám Ježíš. Jindy z důvodu tělesné slabosti jí bylo řečeno, že nedostane svaté přijímání. Bůh jí však nenechal bez této duchovní posily a každý den poslal k sestře Faustyně anděla, který jí svaté přijímání zanesl. Když se přiblížil čas exercicií, sám Pán

Ježíš diktoval sestře Faustyně témata k rozjímání. To vše máme zaznamenáno v jejím Deníčku, který z velké části v tomto sanatoriu také napsala.

Co nenajdeme v zápiscích svaté Faustyny, to doplňují osoby, které ji navštěvovaly. Popisují, že její silné spojení s Bohem se projevovalo i v radosti a pokoji, kterými zářila její tvář, někdy ji zastihli ve stavu extáze.

17. září 1938 byla sestra Faustyna převezena zpět ze sanatoria v Prádníku do krakovského kláštera. Byla velmi slabá, nedokázala se už zvednout z postele a prakticky nejedla. Klidná a smířená očekávala s radostí chvíli, kdy se bude moci navěky spojit se svým milosrdným Pánem, a smrti se neobávala.

Podle zvyku kongregace **22. září** odprosila spolusestry za poklesky, kterých se dopustila během řeholního života, a řekla jim, že zemře 5. října. Matce představené, sestře Ireně Krzyżanowské, svěčila: „*Ježíš mne chce oslavit a učinit mne svatou.*“ Řekla také, že Kongregace z ní bude mít mnoho radosti.

Čtvrtého října přišel za umírajícího otce Andrasz. Sestra Faustyna se vyzpovídala a přijala poslední pomazání. Poté požádala o injekci, protože bolesti zesílily, ale hned vzala žádost zpět a řekla: „*Bůh žádá oběť.*“

Dne **5. října 1938 ve 22.45 hod.** za přítomnosti sester pozvedla sestra Faustyna oči k nebi a odešla na věčnost. Bylo jí třicet tři let.

Na přechod do plnosti života se velmi dobře připravila. Stálo jí to mnoho bolesti a úsilí, ale vytrvala a došla k bráně ráje, kterou jí Ježíš otevřel. A měla pravdu, když si o mnoho dříve v Deníčku poznamenala slova: *Dobře vím, že mé poslání [mou] smrtí nekončí, ale začne. Ach, duše pochybující, poodhalím vám roušku nebe, abych vás přesvědčila o Boží dobrotě, abyste už více nezraňovaly nejsladší Ježíšovo Srdce nedůvěrou. Bůh je láska a milosrdenství.* (Dn 281)

Sestra Doubravka Mazancová KMBM ■

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat

tato slova:

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,

duši i božství tvého nejmilejšího

Syna a našeho Pána Ježíše Krista,

na smír za hříchy naše i celého světa;

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SISTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

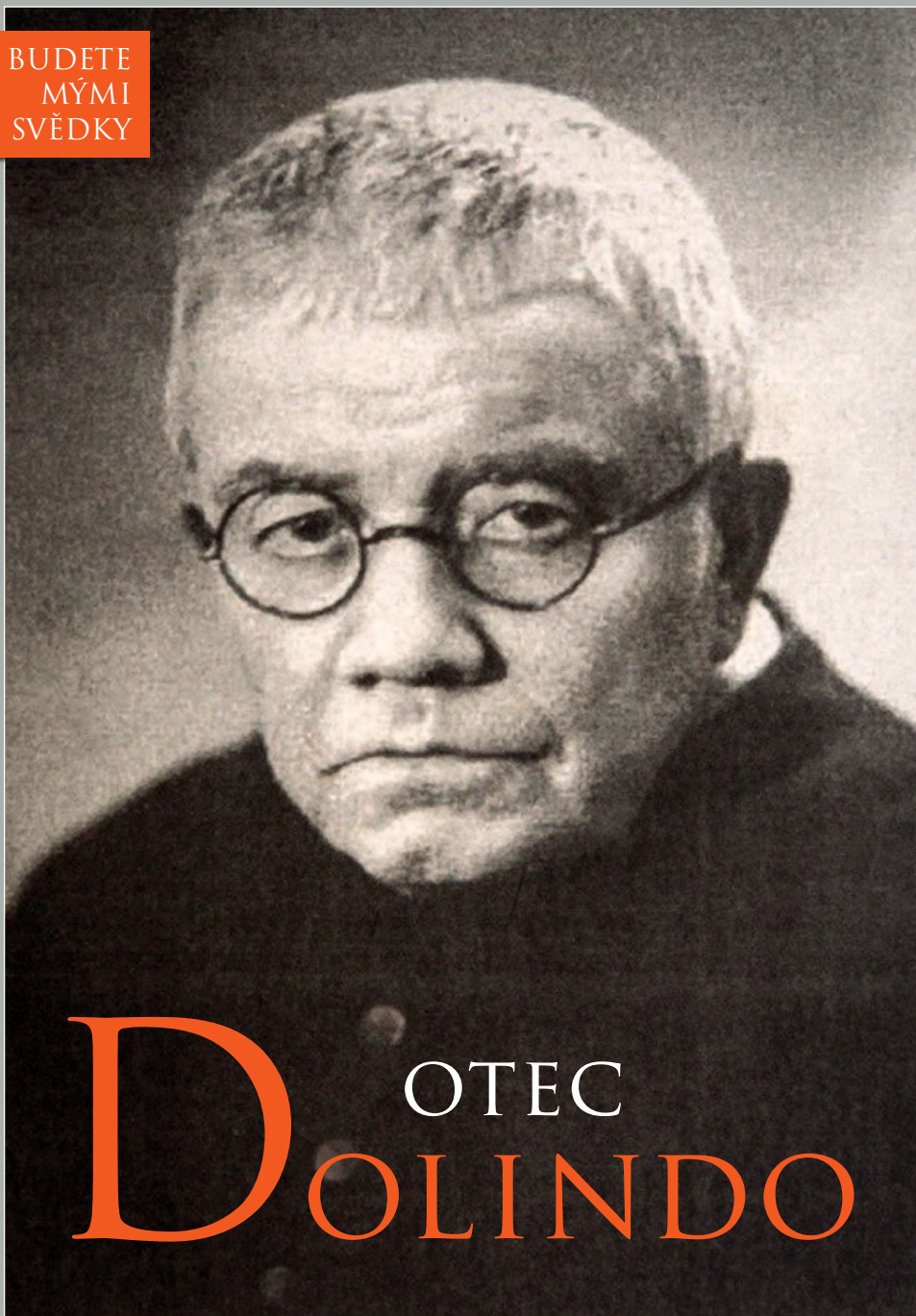
Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

D OTEC
OLINDO

3. část

PANE JEŽÍŠI,
ZCELA SE TI ODEVZDÁVÁM,
POSTAREJ SE O VŠECHNO!

Modlitba odevzdání

Otec Dolindo Ruotolo umírá v roce 1970 v pověsti svatosti. K jeho hrobu v kostele Panny Marie Lurdské v Neapoli už od té doby doputovaly milióny lidí. Na náhrobní desce jsou vepsána slova povzbuzení k naději a důvěře, patřící k duchovnímu odkazu otce Dolinda jeho duchovním dětem: *Důvěřuj Bohu! Když přijdeš k mému hrobu, zaklepej, přijdu a řeknu ti: důvěřuj Bohu!*

Proč se vlastně mnozí zajímají o kněze, který nikdy netoužil po tom, aby byl v jakémkoli směru významným, a který by některé z našich současníků mohl dokonce i odpudit svým prostým až ubohým vzhledem...

Dolindův život se brzy po jeho smrti začíná zkoumat. Sbírají se psaná a ústní svědectví těch, kdo ho znali: rodiny, přátel, věřících, které zpovídal a o které se jako kněz a duchovní vůdce staral. Vznikají o něm četné knihy, a tak dnes už můžeme otce Dolinda oslovovat jako *Božího sluhu* – jelikož je otevřený proces jeho blahorečení.

Není zde cílem předbíhat závěry tohoto procesu, můžeme však vybrat několik svědectví, která vycházejí na veřejnost: otec Dolindo dostává dar bilokace a mnohokrát se mu ukazuje Panna Maria a Pán Ježíš. Stejně jako jeho vrstevník otec Pio se Dolindo musí do konce svého života potýkat s fyzickými útoky ďábla. Dozvídáme se o hloubce spojení otce Dolinda s Pánem Ježíšem, potvrzené mnohými milostmi a dary... A v současnosti, propojené mediálně-sociální pavučinou, existují tisícovky

svědectví o přímo neuvěřitelné síle a působení Ježíšových slov sepsaných otcem Dolindem. Říkal jim *Ježíšovy diktáty* – tedy slova inspirovaná Ježíšem. O jejich původu a vzniku otec Dolindo píše ve své autobiografii jen toto: *zde jsou slova určená lidstvu, slova, která Ježíš chtěl, abych předal. Byla mi pomoci v každém utrpení. Padre Dolindo, ten křehký stařeček, dává svým návštěvám sepsaný text Úplného odevzdání se Ježíši Kristu a říká: nic nevymýšlej, jen se modli tak, jak o to prosí Pán Ježíš.*

Mystik z Neapole po sobě zanechává učení o důvěře a odevzdání se Bohu, inspirované samotným Ježíšem. Součástí této duchovní nauky je Modlitba odevzdání, dnes známá po celém světě.

Ježíš: *Když vidíš, že se věci komplikují, řekni se zavřenýma očima své duše: „Ježíši, postarej se o to Ty!“ (...) Dělej to ve všech svých potřebách. Dělejte to tak všichni a uvidíte velké, nepřetržitě a tiché zázraky. To vám slibuji pro svou lásku. Já se o vás postarám, buďte si jistí.*

Proč se tak neustále znepokojujete a staráte? Přenechejte mi starost o své záležitosti a všechno se uklidní. Říkám vám popravdě, že se vyřeší všechny spleťtí situace, když se mi opravdově, slepě a úplně odevzdáte. Odevzdat se mi neznamená namáhat se, rozrušovat se, zoufat si a pak se obracet na mě v modlitbě plné neklidu, abych vás následoval, a tak měnil neklid v modlitbu. Odevzdat se mi znamená pokojně zavřít oči své duše, odvrátit myšlenky od trápení a spolehnout se na mě, abych vás já sám mohl přenést ve své náruči na druhý břeh.

(...) Zavřete oči a nechte se unášet proudem mé milosti, zavřete oči a nechte mě pracovat, zavřete oči a nemyslete na přítomnou chvíli, zažehněte i myšlenky na budoucnost jako pokušení. Odpočívajte ve mně,

věřte v mou dobrotu a zapřísahám vás při své lásce, že když mi s touto dispozicí řeknete: „Postarej se o to Ty“, já se o to úplně postarám, potěším vás, osvobodím a povedu.

Budu-li vás muset uvést na jinou cestu, než kterou chcete jít vy, vyučím vás, (...) ponesu vás na druhý břeh jako dítě, které spí v matčině náručí.

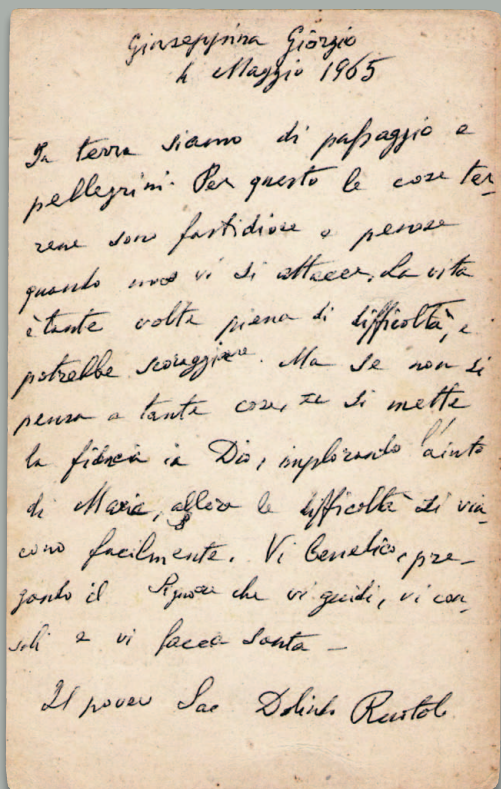
To, co ve vás působí zmatek a velmi vám škodí, je vaše rozumování, vaše myšlení, vaše nápady a vůle postarat se za každou cenu o to, co vás trápí. Vykonám tolik věcí, když se duše ve svých duchovních i materiálních potřebách obrátí na mne, pohlédne na mne a řekne: „Postarej se o to Ty!“, pak zavře oči a spóčine!

Máte málo milostí, když se je urputně pokoušíte získat; máte jich však velmi mnoho, když se mi v modlitbě plně odevzdáte. V utrpení mě prosíte, abych vám utrpení odňal, ale prosíte, abych je odňal tak, jak si přejete vy. Obrácíte se na mne, ale chcete, abych se já přizpůsobil vašim představám. Nejste nemocní, kteří žádají lékaře o léčení, ale nemocní, kteří mu vše sami ordinují.

(...) Modlete se, jak jsem vás to naučil v modlitbě Otčenáš: „Posvěť se jméno Tvé“, tedy ať jsi oslaven Ty v této mé nouzi. „Přijď království Tvé“, tedy ať vše napomáhá Tvému království v nás a ve světě. „Buď vůle Tvá“, tedy postarej se o to Ty. Já zasáhnu s celou svou všemohoucností a vyřeším i ty nejobtížnější situace.

(...) Říkám ti, že se o to postarám a zasáhnu jako lékař, a bude-li třeba, učiním i zázrak. Když pak vidíš, že churavíš stále víc, nezneklidňuj se, ale zavři oči a řekni: „Postarej se o to Ty“. Říkám ti, že se o to postarám.*

Není možné zachytit slovem a vložit na papír zprávu o kterémkoli lidském životě ... Co si můžeme tedy odnést ze stručného seznámení s tím neobvyklým knězem, dle našich měřítek někdy až krajně pokorným? (Který kupříkladu dovedl upřímně a v kleče žádat o odpuštění ty, kteří mu hodně ublížili a měli naopak prosit o odpuštění jeho...) Doufám, že aspoň někteří z nás si najdou vlastní cestu k přátelství s otcem Dolindem. Přátelství, ve kterém Modlitba odevzdání bude sdílením společné víry a důvěry k Pánu Ježíši, nikoliv druhem psychologické berličky, takové zvláštní pomůcky jen pro věřící... Abych se tomu vyhnula já sama, snažím se na pozadí života otce Ruotola rozjímat moje vlastní životní postoje a ptám se sama sebe: jsou moje víra a odevzdání se Bohu postavené na přesvědčení, že věčný život je skutečnost a jediný opravdový

Rukopis otce Dolinda

Obálka časopisu s otcem Dolindem

život? Nesoustřeďuji se příliš na myšlenky o nespravedlnostech a křivdách, které mě potkaly, a nepomínám to, že i ony jsou pozváním k důvěře Bohu? Věřím, že jestli život s Bohem po smrti trvá věčně, tak proto zde, během mého pozemského života, mi nemá jít především o to, abych se dle svých možností *zabydlovala* (a že dnes těch možností všichni máme!) – ale spíše o to, abych *Boha poznala a milovala*? Abych Boha poznala a milovala a po přechodu, kterým je smrt, mohla Ho milovat věčně?

Jsem dítětem své doby, a tak je moje víra slabá, plná pochybností, zoufalá hned u každé překážky... Otec Dolindo tak oslovuje i mne tím, jakou měl životní zátěž a čím vším v životě procházel: traumatizující události, neláska těch, od kterých má každý čekat jen lásku, zrada těch, které měl za svoje přátele... Avšak ten staříčkářský kněz

ve svém nejdůležitějším odkaze nerozvádí příčiny a důsledky, nediskutuje s moderními vědci, nesnaží se najít teologický jazyk, aby našel společnou platformu se všemi... Někde v současné teologické literatuře se dokonce nachází zmínka, že odkaz o. Dolinda Ruotola jako biblisty je v dnešní době překonaný. Myšleno: nestojí za to se touto postavou vůbec zabývat. Ale padre Dolindo nikdy nechtěl, aby jeho odkaz žil věčně. Chtěl žít zde na zemi v Kristově lásce a vedl k tomu ty, které mu Bůh svěřil... A tak nás otec Dolindo se svým charakteristickým nesmělým úsměvem bere za ruku a ukazuje, že to všechno, co nás tak trápí a zaměstnává, asi není tak moc třeba, a určitě ne na prvním místě ... že tak, jak to bylo kdysi pro něj samotného, stejné je to i dnes pro nás, že ten stejně proměnlivý a stále stejně pomíjivý pozemský život má svůj prvořadý význam právě a jen jako čas zkoušky a zásluhy...

Není možné zachytit slovem a vložit na papír zprávu o kterémkoli lidském životě. ... Časem blednou fakta a data, znalosti prchají stejně tak jako city a dojmy... drolí se nám v ruku a pozvolna se rozpadává to, co nás neustále zaměstnává a co považujeme za osnovu a pletivo našich životů. To, co je vlastně jen *pomíjivou horizontálou*...

A otec Dolindo nás se svým charakteristickým nesmělým úsměvem bere za ruku a ukazuje: dříve, jen *vertikála* je tím, co ti zůstane navždy, *navěky*... proto se *tolik nestarej, důvěřuj Bohu!* **Zprac. D. Š.**

* Úryvky českého překladu textu *Modlitby odevzdání* jsou zde uvedeny dle textu *Noveny odevzdání* zveřejněné na internetových stránkách P. Vojtěcha Kodeta: <http://www.vojtechkodet.cz/modlitby/modlitby-svetcu/novena-odevzdani.html>. Pořadí uvedených úryvků neodpovídá pořadí těchto úryvků v textu originálu modlitby v italštině.

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

Model nového kláštera v Plocku

BETLÉM POSELSTVÍ O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

O PŘESTAVBĚ KLÁŠTERA SESTER MATKY BOŽÍHO
MILOSRDENSTVÍ NA POUTNÍM MÍSTĚ V PŁOCKU

Pokud bychom se dnes někde ve světě zeptali věřících na úctu k Božímu milosrdenství, lze předpokládat, že mnozí z nich by řekli, že je tato úcta spojená se sv. Faustynou. Asi by se zmínili o obraze milosrdného Ježíše a o Korunce. Někteří možná také o svátku Božího milosrdenství a Deníčku sv. Faustyny. Nikdo už dnes asi nedokáže spočítat, kde všude lze najít obraz milosrdného Ježíše, můžeme ale navštívit místo, kde vše začalo: polské město Plock, kde sv. Faustyna měla první zjevení Pána Ježíše v roce 1931.

DĚJINY

Sestry Kongregace Matky Božího milosrdenství do Plocku přijely v 19. století. V letech 1899–1950 vychovály a učily v ústavu Anděla strážného pro dívky a ženy, které vyžadovaly hlubokou morální proměnu.

Tento ústav se nacházel u náměstí (Stary Rynek). V roce 1950 byl ústav a řeholní dům znárodněn. Sestry musely odejít a vrátily se až po 40 letech (v roce 1990).

Po svém návratu našly sestry v podstatě trosky a zanedbané budovy. Bolestné bylo zvláště zjištění, že už neexistuje budova, ve které sv. Faustyna měla svou celu a kde se uskutečnilo první zjevení Pána Ježíše. Úcta k Božímu milosrdenství, která se mezitím během posledních desetiletí šířila ve světě, zapříčinila, že do Plocku začali putovat cti-

Klášter, 30. léta

telé Božího milosrdenství, kteří se chtěli pomodlit na místě prvního zjevení. Z toho důvodu biskup Roman Marcinkowski dne 22. října roku 1991 požehnal sochu milosrdného Ježíše, která byla postavena venku, na místě této zaniklé budovy.

Rok 1991 byl pro vývoj zdejšího poutního místa důležitý také proto, že město navštívil papež Jan Pavel II., který požehnal obraz milosrdného Ježíše (obraz namalovala paní Alžběta Plewa – Hoffman). Sestry pozorovaly pastorační potřeby poutníků a podle toho se v dalších letech poutní místo také formovalo. Od 8. 12. 1996 začala v kapli pravidelná adorace a od 2. 2. 1999 byla zahájena 6 hodinová služba ve zpovědnici.

Po svatořečení Faustyny v roce 2000 a ustanovení svátku Božího milosrdenství pro celý svět papežem Janem Pavlem II. místní biskup Stanisław Wielgus ustanovil zdejší kapli diecézním poutním místem Božího milosrdenství a prvním rektorem jmenoval P. Mieczysława Ochtyrę.

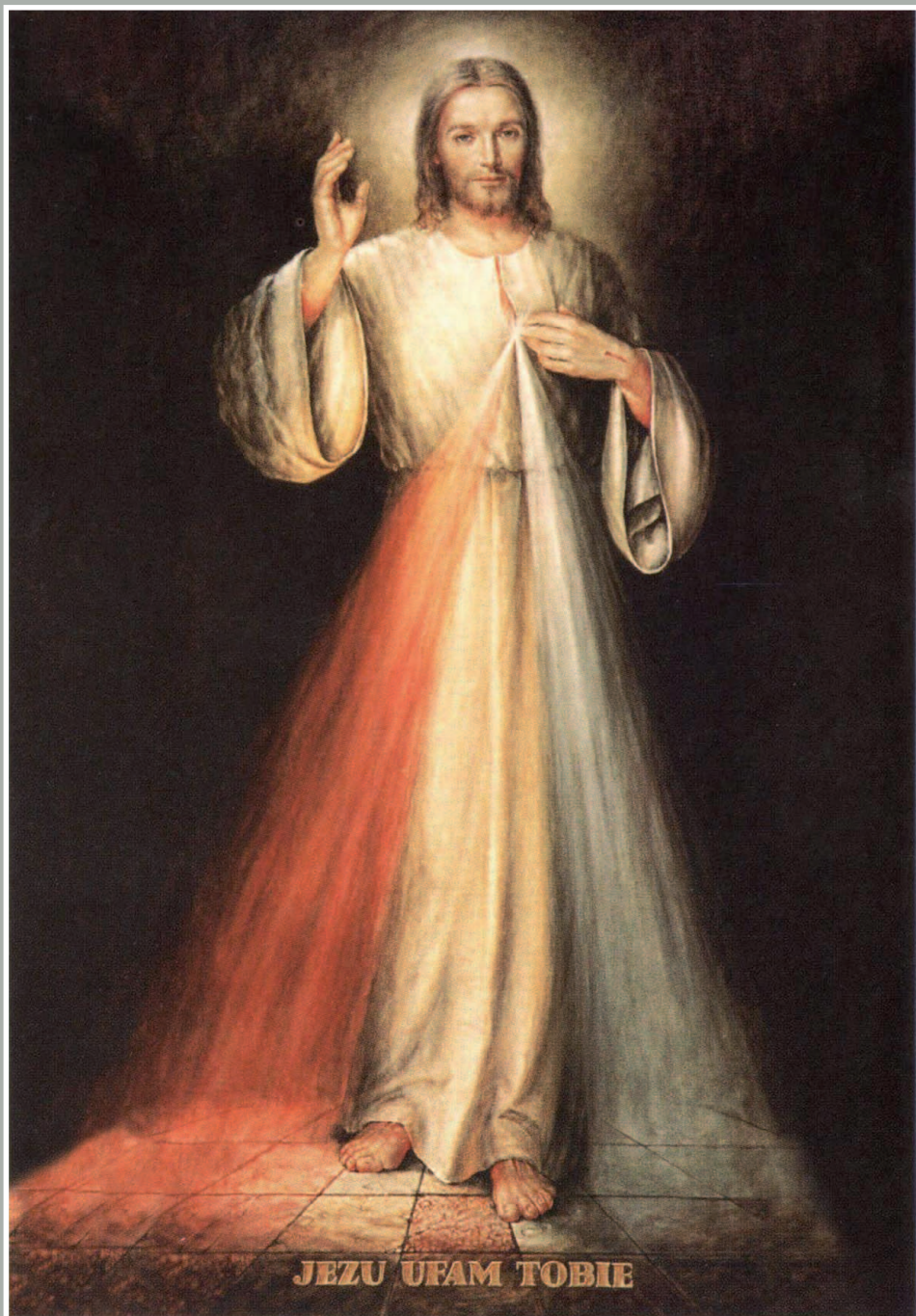
BETLÉM POSELSTVÍ O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

Podnětné jsou vzpomínky P. Ochtyry, který píše: „Moje dobrodružství s Božím milosrdenstvím a sv. Faustynou začalo koncem 70. let. V roce 1981 jsem poprvé přečetl Deníček sv. Faustyny, ale nijak zvlášť mě nezaujal. Když jsem od 23. 8. 1993 začal působit v kapli sester, začal jsem se více ponořovat do tajemství Božího milosrdenství. Četl jsem Deníček a různé knihy o Božím milosrdenství a začaly se mi otevírat oči, doslova jsem žasl. Každý den jsem četl Deníček. Přečetl jsem ho už xkrát, je celý doslova „začtený“, pokreslený všemi barvami. Každý den žiju jeho obsahem. A když je mi těžko, čtu, co Ježíš říkal sv. Faustyně: „Dělej, co chceš, rozdávej milost, jak chceš, komu chceš a kdy chceš.“ (Den. 31).

Vizualizace kláštera

Věřím, že sv. Faustyna u Ježíše mnoho dokáže. Přece to právě ji Ježíš zvolil za apoštolku a sekretářku Božího milosrdenství. A ona slíbila, že ve chvíli její smrti její poslání neskončí, ale začne. (srov. Den. 281) Sv. Faustyna učí mě a každého ctitele Božího milosrdenství úžasné – i když nepochybně náročné – ctnosti důvěry, zvlášť v krajních situacích. Každý z nás je v Božích očích cenný, milovaný a zaslouží si lásku a milosrdenství. Ježíš nikoho neodepisuje a neodmítá (srov. Den. 1448). On na nás vždy čeká se svou milostí a odpuštěním ve svátosti smíření. Neustále jsem v prostoru jeho srdce a jeho lásky. „Ó jak mi je tvá duše drahá. Mám tě vepsanou ve svých dlaních. A vryla ses hlubokou ranou do mého Srdce.“ (Den. 1485) Asi není potřeba psát, že moje přítomnost a služba na tomto poutním místě je doprovázena vědomím, že je to místo prvního zjevení. Proto je také nazýváme Betlémem poselství o Božím milosrdenství.“

Obráz namalovala Alžběta Plewa-Hoffman a v roce 1991 požehnal sv. Jan Pavel II.

JAK VŠE ZAČALO

Sestra Faustyna přijela do kláštera v Płocku v červnu roku 1930 a pobývala tam do listopadu roku 1932. Pracovala v kuchyni a v obchodě, kde se prodával chléb, který pekly sestry. Občas také vypomáhala v pekárně (součástí přestavby poutního místa je také rekonstrukce původní pece k pečení chleba, tak jak byla v době sestry Faustyny). To právě tady měla 22. února 1931 sestra Faustyna první zjevení Pána Ježíše. Popisuje to ve svém Deníčku takto: „Večer, když jsem byla v cele, uviděla jsem Pána Ježíše oblečeného do bílých šatů. Jednu ruku měl pozdviženou k žehnání a druhá se dotýkala šatů na hrudi. Z poodhrnutých šatů na hrudi vycházely dva velké paprsky: jeden červený a druhý světlý. Mlčky jsem hleděla na Pána, má duše byla naplněna bázní, ale i velkou radostí. Po chvíli mi Ježíš řekl: Namaluj obraz podle toho, co vidíš, s nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti. Toužím, aby byl tento obraz uctíván nejprve ve vaší kapli a na celém světě.“ (Den. 47)

S obrazem Pán Ježíš spojil veliké přísliby, o kterých Faustyna také píše ve svém Deníčku: „Slibuji, že duše, která bude tento obraz uctívat, nezahyne. Slibuji také už zde na zemi vítězství nad nepřáteli a obzvlášť v hodině smrti. Já sám ji budu bránit jako svou slávu.“ (Den. 48) Ještě v Płocku Pán Ježíš upřesnil, že obraz má být posvěcen na svátek Božího milosrdenství, a řekl, že tento svátek má být každý rok o první neděli po Velikonocích (srov. Den. 49).

I když Pán Ježíš předával sv. Faustyně nové způsoby úcty k Božímu milosrdenství během dalších let už mimo Płock (Korunku, Hodinu milosrdenství, upozornil na důležitost šíření úcty), tak právě v Płocku zjevení začala a na tomto místě se Pán Ježíš poprvé zmínil o obraze a o svátku Božího milosrdenství.

Věž označuje místo prvního zjevení Pána Ježíše sv. Faustyně

A JAK VŠE POKRAČUJE DNES

Dnes, 80 let od smrti sv. Faustyny, vidíme, jak tento plamen, který vzplál v Płocku, hoří po celém světě. Přestavba kláštera, která v současné době probíhá, má také za cíl zdůraznit tento důležitý okamžik, kdy Pán Ježíš poprvé navštívil sv. Faustynu a svěřil jí úkol hlásat Boží milosrdenství. Proto na místě, kde byla celá sv. Faustyna a kde se uskutečnilo první zjevení, bude věž, která svým nerozděleným, jednotným prostorem propojí muzeum, nacházející se v dolní části budovy, s vertikálou, která směřuje k nebi. Přestavbu sestry začaly 15. 5. 2015. Architektem projektu je Mgr. Jacek Jaśkowiec. Práce je rozdělená na tři etapy a v současné době probíhá třetí etapa, plánovaná na léta 2017–2019. Po ní bude následovat ještě poslední etapa, v rámci které proběhnou instalační práce, veškeré práce spojené s finálním přizpůsobením interiéru a práce v areálu poutního místa.

• Na stránkách poutního místa můžete najít informace, jakým způsobem můžete na projekt přispět (<https://milosierdzieplock.pl/pl/dodaj-swoja-cegiełke>).

-red-

KORUNKA NA CESTU

Z vašich dopisů...

Svědectví o modlitbě za umírající

- Zvláště se mi líbí odevzdávat Korunku za umírající. Pracuji totiž v nemocnici a o umírající se starám. A někdy je to opravdu smutný pohled (zvláště u nevěřících). Vždycky jsem přemýšlela, jak jim pomoci, a chybělo mi něco více konkrétního a najednou jsem objevila váš projekt modlit se nad umírajícími Korunku, skvěle!

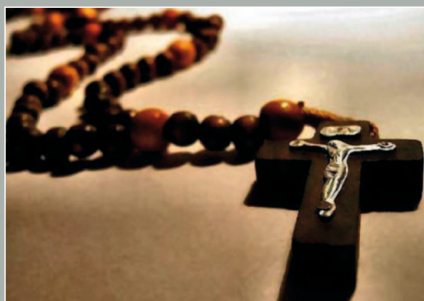
Věřte, že od té doby na mém oddělení „odešel“ každý s touto Korunkou.

Děkuji. **Hana J.**

ZVEME VÁS K ZAPOJENÍ DO PROJEKTU „KORUNKA NA CESTU“

Projekt má za cíl povzbudit k modlitbě za umírající. Inspirací ke vzniku projektu byla slova Pána Ježíše z „Deníčku“ sv. Faustyny Kowalské: „**Napiš, že když se tuto Korunku budou modlit u umírajících, postavím se mezi Otcem a umírající duší ne jako spravedlivý soudce, ale jako milosrdný Spasitel.**“ (Den. 1541)

Hlavním cílem projektu je připomenout potřebu modlitby za umírající a povzbudit k doprovázení umírajících svou blízkostí (kde je to možné) a modlitbou (vždy je to možné). Samozřejmě si může každý zvolit vhodnou modlitbu, kterou se bude za umírající modlit. My jsme pro účel tohoto projektu zvolili modlitbu Korunky k Božímu milosrdenství a po této modlitbě jsme také pojmenovali celý projekt: „Korunka na cestu“.

Abychom byli schopni oslovit širší veřejnost a vytvořit motivační nástroj, připravili jsme internetové stránky projektu, které najdete na adrese:

www.korunkanacestu.cz

Samozřejmě k modlitbě zveme všechny, nejen ty, kteří využívají internet. Bůh ví o každé modlitbě a každá modlitba za umírající je velmi důležitá. Den má 1440 minut. Korunku se lze pomodlit za necelestých 10 minut. Modlit se za umírající je skutek milosrdenství.

Otcové pallotini

SLAVKOVICE 2008–2018

PODPOŘTE PROJEKT A POŘÍDTE SI KNIHU O POUTNÍM MÍSTĚ VE SLAVKOVICÍCH

K 10. výročí posvěcení kostela ve Slavkovicích jsme vydali publikaci, která dokumentuje posledních deset let dění na poutním místě ve Slavkovicích. Plnobarevná kniha ve formátu A4 nabízí na 160 stránkách přes 300 fotografií, texty, vzpomínky a svědectví, které vykreslují obraz Božího působení ve Slavkovicích v letech 2008–2018.

Knihu neprodáváme, cena není stanovena. Bude to váš dar na projekt stavby zázemí pro Centrum BM ve Slavkovicích.

Pokud o knihu máte zájem, kontaktujte nás na tel. čísle 566 502 850, 774 521 531 nebo emailem: objednavky@apostol.cz
Otcové pallotini

PAVEL KROUPA

10. 10. 2018

SLAVKOVICE BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

*Smiluj se Bože nad duší
že zmatená a slabá
Tvá tichá přání poruší
že nebezpečí netuší
a boje někdy vzdává*

*Smiluj se Bože nad vlastní
jež pro své viny trpí
Ať se k Tvé Lásce přihlásí
na náměstích i na návších
Tvou silou ať se vzbudí*

*Smiluj se Bože nad Zemí
pomoz tam kde se zmítá
v zajetí temných bloudění
Přiveď ji k vrchu Smíření
Dej nová čistá jitra*

EXERCICIE LECTIO DIVINA

■ škola modlitby Božím slovem:

Ježíš, apoštol Otce / 1.–3. 3. 2019 (pá–ne), Vranov u Brna

■ exercice lectio divina: I. etapa – sv. Marek

II. etapa – sv. Matouš

• 22.–30. 5. 2019 (st–čt), Vranov u Brna (I. a II. etapa)

• 2.–10. 8. 2019 (st–čt), Vranov u Brna (I. a II. etapa)

hluboké mlčení – individuální doprovázení

Podrobné informace a přihlášky: www.lectiodivina.cz, mob. 739 002 737

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

Mobil do distribuce: 739 548 085 (v pracovních dnech 9–15 h)

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ **Pavel Vojtěch Kohut OCD**
**9 dní k prohloubení
 naděje, víry a lásky**

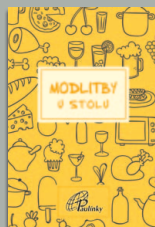
Jako křesťané nevedeme jen přirozený život, který nám darovali rodiče, ale i nadpřirozený, který jsme obdrželi od Boha ve křtu. Tuto novou existenci, jež se zakládá zejména na vlitých ctnostech naděje, víry a lásky, nazýváme teologální život. Rozjímáními nás bude provázet zejména sv. Jan od Kříže a jeho báseň *Bez opor oporu mám*. Brož., 88 s., 95 Kč

■ **Anna Penna**
**9 dní k přiblížení se
 tajemství Vánoc**

Nověna je inspirována slovy papeže Františka z exhortace *Amoris laetitia* (*Radost z lásky*). Na každý den připadá jedna z událostí spjatých s Ježíšovým narozením. To je příležitost k tomu, abychom se „ponořili do tajemství Vánoc“ a aby toto tajemství přetvářelo náš život. Bůh vstoupí do času, který zrovna máte; on zná lidskou chudobu a ta mu není překážkou.

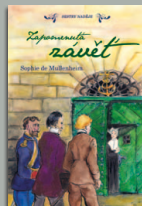
Brož., 80 s., cca 95 Kč, vyjde 15.11.

■ **Modlitby u stolu**

Malá knížečka, která se může stát vhodným pomocníkem pro společné obědy v rodině nebo různých společenstvích. Obsahuje výběr z modliteb před jídlem a po jídle, žalm dobrořečení, modlitbu Anděl Páně.

Brož., 16 s., 35 Kč

■ **Sophie de Mullenheim**
Zapomenutá závěť

Osud celého sirotčince je ohrožen zpochybněním Élisabethiny závěti, díky níž v něm žijí řeholnice a opuštěné děti. Podaří se najít ztracený dokument? Zůstanou Emílie s Konstancí v tomto posledním dobrodružství věrné sestrám z Naděje?

Brož., 232 s., 255 Kč

■ **Maria Grace Dateno FSP**
Ztracené nádoby

Ve svém nejnovějším dobrodružství se sourozenci Caleb, Hana a Noe nečekaně dostávají do městečka Kafarnaa. Tady Ježíše všichni dobře znají, vždyť tu zrovna nedávno vzkřísil dcerku představeného synagogy, Jaira. Teď je na cestách, ale jistě se do Kafarnaa vrátí. Setkají se s ním konečně sourozenci? Jenže z hrnčířské dílny se ztratily vzácné nádoby a Caleb je podezřelý z jejich krádeže. Musí odhalit skutečného zloděje. Povede se mu to? A poučí se z toho, co zažil na této výpravě do doby Ježíšovy?

Brož., 80 s., 99 Kč

■ **Kolektiv FSP**
Růženec

Vezměte znovu s důvěrou do rukou růženec a objevte ho v novém světle Písma svatého v harmonii s liturgií a v kontextu každodenního života. Jan Pavel II. (RVM, 43)

Brož., 32 s., 35 Kč, dotisk

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

**„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.**

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHOŠLUŽBY

**Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích**

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svatost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světa (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutí ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší poutí k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

PAVEL KROUPA

STROM ŽIVOTA

KŘÍŽ Z PÍSKOVCE A UMĚNÍ
ZE SLOVANSKÉ LÍPY
DO MODŘE NEBE ODĚNÝ
SE V LIDSKOU PAMĚŤ VŠTÍPÍ

V KŘÍŽI SE SMÍŘÍ KONTRASTY
NÁŠ ŽIVOT SRŮSTÁ S KŘÍŽEM
VĚTVÉ TU PĚJÍ O VLASTI
I O TĚ CO JE VÝŠE

NĚKOMU SFINGOU ZÁHADNOU
JINÉMU JSOU DAR OTCE
LIPOVÉ LISTY NEZVADNOU
KDYŽ OBHÁJÍ TVAR SRDCE

Věnováno panu Petru Váňovi a dalším lidem, kteří se zasloužili o postavení
„Stromu života“ na vrchu Vejdoch nad obcí Jámy 18. 9. 2018